

Marc Goblet, Algemeen secretaris ABVV

Rudy De Leeuw Voorzitter ABVV (*)

Griekenland: buitenkans voor Europa

Bij elke Europese verkiezing is het aantal onthoudingen, van legislatuur tot legislatuur, blijven stijgen. En eurosceptische, nationalistische en zelfs extreemrechtse partijen behaalden telkens meer en meer stemmen. De Europese instanties doen alsof ze zich hierom bekommeren. Maar hun conclusie is altijd weer dezelfde, nl. dat de burgers er niks van begrijpen, dat alles eens opnieuw en beter uitgelegd moet worden, en dat ze dan wel zullen aanvaarden wat ze eerst verafschuwden.

DEMOCRATIE ONDER VOOGDIJ

Europa ontgoochelt en ontnuchtert de burgers telkens weer. De Europese Unie moest zorgen voor meer welvaart, meer vrijheid, meer solidariteit onder de burgers en onder de volkeren. Maar door de financiële en economische crisis raakte de Europese Unie langzaam maar zeker in een ieder-voor-zich logica, behalve dan om een beleid van sociale afbraak en blinde bezuinigingen op te leggen. Hier kreeg de financiële wereld - en de bureaucratie die het verlengstuk ervan is - de overhand en werden er harde beleidsmaatregelen opgelegd en kwam zelfs de werking van de democratie zelf onder voogdij te staan. De trojka (samengesteld uit niet-verkozen instanties, nl. de Europese Commissie, de Europese Centrale Bank, het Internationaal Muntfonds) heeft zich het recht toegeëigend om niet alleen een begrotingsbeleid op te leggen maar ook antisociale beleidslijnen te dicteren. De - wel heel erg discrete - onderhandelingen over een transatlantisch verdrag (dat trouwens een hele reeks democratische rechten dreigt uit te hollen) zijn een ander voorbeeld van dit autoritair Europa dat geen enkele marktregulering meer wil in naam van de vrije concurrentie.

FLAGRANTE MISLUKKING

De overduidelijke mislukking van het blinde bezuinigingsbeleid bracht de Europese Commissie er niet toe van koers te veranderen. Griekenland werd op droog brood en water gezet, sindsdien daalde het bruto binnenlands product van het land met 25%. Ondanks de steun, de herstructurerings- en andere wijzigingen, is de schuldgraad van dit land niet gedaald, maar integendeel gestegen van 125% tot

175% van het bbp. De werkloosheid bedraagt 25%, bij de jongeren zelfs 50%. De lonen daalden, net zoals de consumptie en de overheidsinkomsten. Tienduizenden Grieken kunnen geen beroep doen op de gezondheidszorg, om verzorgd te worden moeten ze rekenen op liefdadigheid, op humanitaire organisaties.

WOORDEN EN DADEN

Onder druk van deze feiten veranderde de Europese Commissie haar betoog: er wordt nu gesproken over herstel en over investeringen. Maar de middelen die hiervoor nodig zijn, blijven uit. Terwijl de banken wel meer dan voldoende liquiditeiten van de Europese Centrale Bank ontvangen. Het regent mooie woorden, zoals 'werkgelegenheidsgarantie voor jongeren'. Het is nog altijd wachten op de uitvoering hiervan. Bij ons wordt dit vertaald in het uitsluiten van zo'n 30.000 jongeren die hun inschakelingsuitkering kwijtspelen ... Ten gronde verandert er niks, behalve enkele schoonheidsingrepen: er wordt niet meer gesproken over blind bezuinigen, maar over "*begrotingscorrecties ter ondersteuning van de groei*" - een mooi voorbeeld van een oxymoron, d.w.z. een uitdrukking die twee tegenovergestelde begrippen bevat.

HOOP

De verkiezingsoverwinning van Syriza in Griekenland heeft hoop gebracht. Griekenland geeft ons volgend signaal: in Europa zijn progressieve alternatieven mogelijk tegenover diegenen die ons dezelfde conservatieve recepten willen opleggen, nl. nog meer blinde besparingen, nog meer werkloosheid, nog meer ongelijkheid. Het klopt dat Griekenland bepaalde bijzondere kenmerken vertoont. De nieuwe regering zal dan ook sommige aanslepende verschijnselen moeten aanpakken, zoals corruptie of de onaanvaardbare onrechtvaardigheden in het belastingsysteem.

TWEE MATEN, TWEE GEWICHTEN

Maar Griekenland heeft het recht om zijn schuld te heronderhandelen. En dit is ook een buitenkans voor Europa. De geschiedenis heeft aangetoond dat dergelijke operaties mogelijk en ook heilzaam zijn voor iedereen. Duitsland, het land dat het hardste standpunt inneemt m.b.t. de schuldherschikking in Griekenland, heeft zelf van een schuldherschikking genoten (en dankt waarschijnlijk hieraan zijn welvaart). Na de Tweede Wereldoorlog werden de geallieerden het eens dat Duitsland eerst het groeipad op moest en pas zijn schuld zou moeten betalen wanneer het land over de nodige middelen beschikte. Duitsland werd 50% van de schuld kwijtgescholden, de andere helft werd over meer dan 50 jaar gespreid en ondergeschikt gemaakt aan een handelsoverschot. Is datgene wat in het verleden mogelijk was voor Duitsland en dit land er economisch en sociaal weer bovenop bracht, vandaag ondenkbaar voor andere landen? Indien de schuldeisers van Griekenland elk compromis afwijzen en het land verplichten zich te onderwerpen of op te stappen, indien ze geld eisen, dan doen ze Europa de das om en boren ze het Europese project de grond in. Maar de Grieken zullen niet de enige Europese burgers zijn die hiervoor moeten opdraaien.

(*) Deze tekst verscheen als Editoriaal van *De Nieuwe Werker*, nr 3, 13 februari 2015, ledenblad van het Algemeen Belgisch Vakverbond (ABVV). Het ABVV is de Belgische socialistische vakbond (FGTB in franstalig België) met meer dan anderhalf miljoen leden.

Hits: 7

Dit delen:

[Facebook](#)

[Twitter](#)